

Fővárosi Ítéltábla
9. Pf. 21.607/2011/7.

A Fővárosi Ítéltábla, dr. Hoppál Endre ügyvéd által képviselt felperesnek I.r., Mihály Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Mihály Róbert ügyvéd) által képviselt Magyar Bírósági Végrehajtói Kamara (1138 Budapest, Váci út 201.) II.r. és Kiskunlacházi Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Lukács György ügyvéd) által képviselt Inárcs Község Polgármesteri Hivatala (2365 Inárcs, Rákóczi u. 4.) III.r. alperes ellen **kártérítés** iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2011. május 10. napján meghozott 12. P. 25.195/2009/30. számú ítélete ellen a felperes 2011. június 24. napján 33. sorszámon előterjesztett és 2011. július 21. napján 34. sorszámon megindokolt fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a III. rendű alperesnek 100.000 (százezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési illetéket a felperes költségmentessége folytán az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

A felperes eredetileg 2009. május 22. napján a Dabasi Városi Bíróságnál előterjesztett keresetében a 210. V. 654/2006. számú végrehajtási eljárás szabálytalan lefolytatása miatt keletkezett kára megtérítését kérte az abban önálló bírósági végrehajtóként eljáró I.r. alperestől, a végrehajtók érdekképviselői (helyesen önkormányzati) szervétől a II.r. alperestől és a kifogásolt ingatlanárverésen vevőként résztvevő III.r. alperestől. Előadta, hogy azhrsz-ú ingatlant 2000. május 11. napján bejegyezten vette meg oly módon, hogy a tulajdonos a fia lett, míg magának haszonélvezeti jogot kötött ki. Címe és tartózkodási helye azonos volt a jelenlegi lakcímével, de hivatásos

gépjárművezetőként gyakran, esetenként huzamosabb időt is lakóhelyétől távol tölt. Utólagosan értesült arról, hogy a fiával szemben egy gépjárműlízing ügyletből eredő tartozás miatt végrehajtást folytattak. Ennek keretében az inárcsi ingatlanra végrehajtási jogot jegyezték be, amiről nem szereztek tudomást. Sérelmezte, hogy az I.r. alperes őt, mint az ingatlan haszonélvezőjét, noha minden végrehajtási lépésről köteles lett volna értesíteni, ezt nem tette meg, és így egyetlen végrehajtási eseményről sem tudott. Még az ingatlan birtokbaadási eljárásáról sem értesült. Utólag - tudomásszerzését követően - feljelentést tett, de azt elutasították. Kérelmet intézett az I.r. alpereshez, jogorvoslattel fordult a II.r. alpereshez, a III.r. alperes jegyzőjéhez, de mindenhol elutasító választ kapott. Az ingatlan birtokbaadása során jelentékeny értékű és mennyiségű ingósága semmisült meg, melynek megtérítésére tartott igényt a Ptk. 339. és 349. §-ai alapján. A keresetlevél mellékletét képezte a megsemmisített ingóságok felperes által összeállított listája. Utóbb felhívásra az I.r. alperes jogellenes magatartásaként azt jelölte meg, hogy az általa is ismert tulajdoni lapot figyelmen kívül hagyta, a felperest - mint haszonélvezőt - a végrehajtási cselekményekről nem értesítette, és ez volt a legfőbb eljárási hiba. A II.r. alperes marasztalását az önálló bírósági végrehajtóval fennálló sajátos felelősségbiztosítási viszonyára tekintettel kérte. A III.r. alperes felelősége amiatt áll fenn, mert alkalmazottai feltörték az ingatlant a ténylegesen használó haszonélvezeti joggal rendelkező felperes hivatalos értesítése nélkül, ingóságait a felelős őrzés szabályai szerint nem szállították el, hanem megsemmisítették. A vele szembeni kereset kizárólag a Ptk. 339. §-án alapult. A 2010. július 6. napján megtartott tárgyaláson közölte azt a határozott kereseti kérelmet, hogy 5.000.000 Ft kártérítés megfizetésére kéri az alpereseket egyetemlegesen kötelezni.

Mindhárom alperes a kereset elutasítását kérte.

Az I.r. alperes ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy a lakás birtokbaadásakor abban értékesítésre alkalmas ingóság nem volt, csak limlom. Az eljárási cselekményen rajta kívül a helyi rendőrkapitányság és a II.r. alperes megbízottai is jelen voltak. Ha az ingatlanban értéket képviselő ingóságot talált volna, azt le kellett volna foglalnia, majd árverésen értékesítenie. A felperes amikor tudomást szerzett az ingatlan birtokbaadásáról, végrehajtási kifogással nem élt. Már ez okból a kártérítési felelősége nem állapítható meg. A felperesnek egyébként az adós ingatlanán haszonélvezeti joga volt, így a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 140/A. § (1) és (2) bekezdései szerint kellett eljárnia, és ezt megtette. A felperesnek az ingatlan-nyilvántartásban feltüntetett címre adta ki az iratokat, és az eljárás folytatásának nem volt akadálya a kézbesítés sikertelensége. Vitatta, hogy a felperes az ingatlanban az általa állított ingóságokat tartotta volna, vitatta ekként a megjelöltösszegezését is.

A II.r. alperes előadta, hogy a felperesnek nem okozott kárt, nem felelős az I.r. alperes által esetleg okozott kárért. A felperes végrehajtási kifogással nem élt, ezért az I.r. alperessel szembeni kereset ez okból alaptalan. A felperes nem jelölte meg a II.r. alperes jogsértő magatartását, melynek hiányában az okozati összefüggés megállapítása is nehézségbe ütközik. A kár bizonyítása a felperest terheli.

A III.r. alperes egyetértve az I.r. alperes ellenkérelmével rámutatott, hogy a birtokbavételkor jelen voltak a Dabasi Rendőrkapitányság munkatársai, és az önkormányzat részéről két személy, akik tanúsítani tudják, hogy az ingatlanban tényleges értékkel bíró ingóságok nem voltak. Ennek ellenkezője már csak azért is életszerűtlen lett volna, hiszen a felperes tartósan, életvitelszerűen nem lakott az ingatlanban.

A Pest Megyei Bíróság 2011. május 10. napján meghozott 12. P. 25.195/2009/30. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. és III.r. alpereseknek személyenként 300.000 Ft + áfa, azaz 375.000 Ft perköltséget. Megállapította, hogy ezt meghaladó perköltségeiket a felek maguk viselik. A felperes személyes költségmentességére tekintettel akként rendelkezett, hogy a le nem rótt 300.000 Ft eljárási illetéket az állam viseli.

Ítéletének indokolásában előjáróban kifejtette, hogy a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének Ptk. 349. § (1) bekezdésében írt feltételei túlmutatnak a kártérítési felelősség Ptk. 339. § (1) bekezdésében írt szabályán. A jogellenes magatartás, a kár, e kettő közötti okozati összefüggés és a vétkesség mellett feltétel, hogy a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható. Vagyis a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségeket ki kell méríteni, melynek indoka az, hogy a kárigényt elbíráló bíróság nem veheti át az egyéb hatóság hatáskörét. Nem vizsgálhatja, hogy a rendes jogorvoslat mennyiben lett volna alkalmas a kár elhárítására. A végrehajtó intézkedésével szembeni rendes jogorvoslat a kifogás, melynek elmulasztása a Ptk. 349. §-a alapján történő igényérvényesítést kizárja. A rendes jogorvoslat elmulasztásáról azonban csak akkor lehet szó, ha a fél a jogorvoslat lehetőségéről tájékoztatást kapott. A felperes a sérelmezett cselekményről legkésőbb 2008. február 18. napján értesült. Ezen a napon feljelentést tett, melyben ismertette a végrehajtási cselekményeket. Így legkésőbb ekkor lehetősége lett volna végrehajtási kifogást is előterjeszteni. Ezt nem pótolja sem a feljelentés, sem a II.r. alpereshez címzett panasz. Az I.r. alperessel szembeni igényérvényesítést a rendes jogorvoslat elmulasztása kizárja. Megjegyezte, hogy a Vht. 140/A. § (1) és (2) bekezdései szabályozzák a végrehajtó eljárását az esetben, ha az ingatlan vonatkozásában érintett személyek tájékoztatása szükséges. A végrehajtó nem jogosult, hogy az adóst kivéve bármely személy adatai után érdeklődjön hivatalos szervektől vagy nyilvántartásokból. Az ingatlanügyi hatóság az I.r. alperesnek megküldte a tulajdoni lapot, melyből az I.r. alperes megismerhette az érintettek tájékoztatásához elengedhetetlen adatokat. Az ingatlan vonatkozásában jogosult személynek elemi érdeke, hogy az ingatlan-nyilvántartás a tényleges adatokat tükrözze, azaz változás esetén annak átvezetését kérje. De a végrehajtási eljárás eredményessége sem sérülhet amiatt, hogy a végrehajtó a felhívását nem tudja eljuttatni a kézbesítés bármely okból történő sikertelensége miatt. Az árverési értékesítésig az I.r. alperes a felperest az ingatlan-nyilvántartásban feltüntetett címen megkísérelte értesíteni. A küldemények azonban „ismeretlen helyre költözött” jelzéssel érkeztek vissza. Az elsőfokú bíróság az ingatlanárveréssel kapcsolatban jogellenes magatartást az I.r. alperes részéről nem

állapított meg. Az ezt követő birtokbaadással kapcsolatos intézkedések körében a jogellenességet már nem is tette vizsgálat tárgyává.

A II.r. alperessel szemben a kereset szintén a Ptk. 349. §-án alapult. A II.r. alperes a Vht. 249. § (1) bekezdése szerint a végrehajtók önkormányzati szerve. Jogait és kötelezettségeit a Vht. 250. § (2) bekezdése tartalmazza. Az elsőfokú ítélet ismertetette a Vht. 236. § (1), (2), (3) és (4) bekezdéseit, melyekből azonban azt a következtetést vont le, hogy e szabályok nem jelentik, hogy II.r. alperes önállóan perelhető lenne. Felelősséggel a végrehajtó tartozik a Ptk. 349. § (1) és (3) bekezdései szerint, ebből következik, hogy a II.r. alperessel szembeni keresetet alaptalannak minősítette.

A III.r. alperes az ingatlan vevője, árverési értékesítés útján szerezte meg a tulajdonjogot, mégpedig a felperes haszonélvezetével terhelt. A birtokbaadásra a Vht. 182. § (1) és (2) bekezdései irányadóak, melyek garanciális szabályokat tartalmaznak arra az esetre, ha a kötelezett vagy képviselője nincs jelen a foglalásnál (helyesen a perbeli esetben a birtokbaadásnál). Tény, hogy az ingóságokat az eljárási cselekmény során nem leltározták fel, azokat az I.r. alperes limlomnak értékelte, a III.r. alperesnek átadta, és a megőrzésre a III.r. alperesnek 30 napig állt fenn kötelezettsége. Tényszerűen a III.r. alperes e kötelezettségnek nem tett eleget, az ingóságokat részben megsemmisítette, részben elszállította. Az eljárás során a bizonyítás lényegében arra irányult, hogy a felperesnek milyen jellegű és milyen értékű ingóságai voltak az ingatlanban. A meghallgatott tanúk azt alátámasztották, hogy a felperesnek a keresetlevél mellékletét képező leltárban feltüntetett ingóságai voltak, de azt már egyik tanú sem tudta alátámasztani, hogy 2008. február 18-án ezek az ingóságok az ingatlanban voltak, és a III.r. alperes birtokába kerültek. Az ingóságok értékére bizonyítási indítvány sem volt. Mivel pedig az elsőfokú bíróság nem látta bizonyítottnak, hogy a keresetlevélben hivatkozott ingóságok a III.r. alperes birtokába kerültek volna, vele szemben is a keresetet elutasította.

A perköltségről a Pp. 78. § (1) és 86. § (2) bekezdései, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet, továbbá a 32/2033. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése alapján határozott.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és keresetének történő helyt adást kért, másodlagosan viszont az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását. Fellebbezése indoklásában arra hivatkozott, hogy a megállapított tényállás több tekintetben iratellenes és hiányos, illetve olyan bírói mérlegelés eredménye, amellyel a felperes kereseti kérelmét, annak részleteit illetően az elsőfokú ítéletben megállapított tényállást kifogásolja. A felperes egyértelműen bizonyította, hogy fia adóssága miatt indult az eljárás, és ő mint az ingatlan haszonélvezője semmiféle törvényesnek tekinthető és a végrehajtási eljárás előírásainak megfelelő értesítést nem kapott. Az egyetlen olyan irat, amelyre az ítélet akként hivatkozik, hogy átvette, 2007. március 26. napján az árverési jegyzőkönyv átvételére volt, melynek címzettjeként nagykorú

gyermeke szerepelt. Így teljesen normális, hogy a postai küldeményt nem nyitotta fel, az elemi és erre vonatkozó etikai szabályok betartásával. A felperes maga soha nem kapott megfelelő értesítést az árverésről. Kérte a tényállás módosítását abban a körben is, hogy az illetékes rendőrkapitányság néhány munkatársa jelenlétében végrehajtott lakáskiürítés, mint eljárási cselekmény rendben lévő volt, merthogy számtalan okból felvethető kifogásokat és hiányosságokat mutatott az elmulasztott értesítésen túlmenően. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a tanúk előadását, melyek az ingatlanban található ingóságok meglétére, értékére vonatkoztak. Az elsőfokú ítélet nem tartalmaz arra vonatkozóan megállapítást, hogy a végrehajtási eljárás végső aktusa kapcsán az ingóságokat vandál módon elégették, illetve ismeretlen személyek azokat széthordták, és a bíróság ezen értékek tekintetében a bizonyítás adatait mellőzte. Az alperesi ellenkérelmekre előadta, hogy az I.r. alperes elmulasztotta a kellő körültekintést az értesítési kötelezettség teljesítésénél. Lakcímkártyával igazolható, hogy nem tehet arról, miszerint a földhivatalnál a lakcímváltozásra vonatkozó bejelentését nem vezették át. Az ingatlanban volt vagyontárgyak tekintetében a tulajdonjogát, a birtoklásukat azért nem tudta dokumentálni, mert mire a helyszínen megjelent a lakóépület már ki volt ürítve.

Az I.r. alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A hatályon kívül helyezésre vonatkozó indítványról előadta, hogy arra nincsen ok, az elsőfokú bíróság nem követett el eljárási hibát, a bizonyítás megismétlésére vagy kiegészítésére nincs szükség. Az elsőfokú eljárás adatai alapján megállapítható, hogy őt mint az ügyben eljáró önálló bírósági végrehajtót kártérítési felelősség nem terheli. A sérelmezett intézkedései miatt a felperes kifogást nem terjesztett elő, nem követett el felróható szabályszegést a közlési (értesítési) kötelezettség tekintetében, eljárása megfelelt a Vht. 140/A. §-ának. A kézbesítés sikertelensége nem hátráltathatta a végrehajtási eljárás folytatását. A felperes kárának bizonyításához elengedhetetlen annak megállapítása, hogy az általa körülírt ingóságok valaha is a tulajdonában álltak, és hogy ezek az ingóságok a végrehajtói átadáskor az elárverezett ingatlanban voltak, illetve, hogy a végrehajtói eljárás miatt rongálódtak meg, vagy veszték el. A felperes nem tudta bizonyítani, hogy ezek az ingóságok egyáltalán károsodtak vagy eltűntek volna. Azt meg különösen nem, hogy a helyszíni eljárás során rongálódtak vagy veszték volna el. A végrehajtási jegyzőkönyv, amelyet több tanú a helyszínen illetőleg jelen per tárgyalása során is megerősített, azt tartalmazta, hogy az épületben a felperes által felsorolt ingóságok közül egy sem volt, a helyszíni eljárás idején ott csak limlom volt. Ennek ellenkezőjét a felperes nem tudta bizonyítani. Feltéve, de meg nem engedve, hogy az értesítési kötelezettségét elmulasztotta volna, e magatartás és az állítólagos kár között hiányzik az okozati összefüggés. Az ingóságok sorsát tekintve irreleváns volt az elárverezett ingatlan végrehajtói átadása, mivel azok nem voltak az ingatlanban.

A III.r. alperes szintén az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, mert az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból helytálló és okszerű jogi következtetéseket vont le. Lényeges eljárási hiba nem valósult meg, így sem az

ítélet megváltoztatásának, sem hatályon kívül helyezésének nincs oka. A felperes az elsőfokú eljárásban keresetének sem a jogalapját, sem az összecszerűségét nem bizonyította, és azt sem, hogy a III.r. alperes olyan magatartást tanúsított volna, ami a Ptk. 339. §-a alapján a felelősségét megalapozná. A felperes nem lakott életvitelszerűen az ingatlanban, ehhez képest abszolút életszerűtlennek minősítette, hogy ennek ellenére ott kiemelkedő értékű muzeális illetve művészi ingóságokat tárolt volna, a legcsekélyebb biztonsági intézkedések nélkül.

A fellebbezés folytán az elsőfokú ítéletnek nem volt jogerőre emelkedett rendelkezése (Pp. 228. § (4) bekezdés), a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet egészében bírálta felül.

A felperes fellebbezése a következők szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló adatok alapján a releváns tényállást helyesen állapította meg.

A felperes fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére is irányult, mert az elsőfokú ítéletet megalapozatlannak minősítette. A felperes tehát nem hivatkozott a Pp. 252. § (2) bekezdése szerinti eljárási szabálysértésre, és ilyet a másodfokú bíróság sem észlelt. A bizonyítás kiegészítése végett (Pp. 252. § (3) bekezdés) az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése azért nem történhetett meg, mert nem volt olyan a felperes által bejelentett bizonyítási indítvány, amit az elsőfokú bíróság nem teljesített volna.

Az elsőfokú bíróság téves jogi álláspontra jutott, amikor csak az ingatlan árverés szabályosságát, arról a felperes és az adós értesítésének jogszabályban meghatározott módon történő teljesítését vizsgálta, és mert e körben jogellenességet nem észlelt, a birtokbaadási eljárást már nem érintette. A felperes ugyanis nem az árverést magát sérelmezte keresetében, hanem az árverési vevő kérelmére foganatosított birtokbaadást, az ingatlanban lévő ingóságai fel nem leltározását, megsemmisítését, eltűnését. A sérelmezett - károkozó - magatartás tehát a birtokbaadás mikénti megvalósítása volt. Ugyanakkor ez esetben is érvényesül, hogy a végrehajtó törvénysértő intézkedése, illetőleg intézkedésének elmulasztása ellen a fél vagy más érdekelt végrehajtási kifogást terjeszthet elő a végrehajtást foganatosító bírósághoz (Vht. 217. § (1) bekezdés). A felperes a birtokbaadás miatt végrehajtási kifogással nem élt, és ezért a kártérítési felelősség Ptk. 349. § (1) bekezdésében szabályozott különös feltétele hiányzik. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy ahogy a felperes feljelentést tudott tenni a Dabasi Városi Rendőrkapitányságon, panaszt a II.r. alperesnél, úgy nem lett volna akadálya, hogy a végrehajtási cselekménnyel kapcsolatos sérelmét írásban az I.r. alperesnél, vagy a Dabasi Városi Bíróságnál előterjessze, melyet tartalma alapján végrehajtási kifogásként kellett volna elbírálni.

A felperes kára azonban nem önmagában a birtokbaadás szabályos vagy szabálytalan voltából eredt, hanem abból, hogy a III.r. alperes a birtokba vett

ingatlanban volt ingóságokat megsemmisítette. Vagyis a károkozó magatartás kizárólag a III.r. alpereshez kapcsolódott, az I.r. alperes sérelmezett eljárási cselekményével nem áll okozati összefüggésben. Önmagában a karhatalmi birtokbaadás ugyanis nem kellett, hogy az ingóságok megsemmisítéséhez, eltűnéséhez vezessen. Az árverés útján a III.r. alperes csak az ingatlan - megjegyzendő haszonélvezettel terhelt ingatlan -tulajdonjogát szerezte meg, az ott lévő ingóságokét nem, azok feletti rendelkezési jog nem illette meg. A III.r. alperes jogellenes magatartást tanúsított, amikor az idegen tulajdonban álló ingóságok megsemmisítése, elszállítása tárgyában intézkedett. A kártérítési felelőssége megállapításához azonban a kár bizonyítása a felperest terhelte. A felperesnek kellett volna azt bizonyítani, hogy 2008. február 13. napján - és nem máskor - konkrétan milyen ingóságok voltak az ingatlanban, hogy azok az ő tulajdonát képezték, és mi volt azoknak az értéke. A felperes állította, hogy az ingóságok zöme szülei hagyatékát képezték, azonban öröklését okirattal nem bizonyította. Az, hogy karhatalmi birtokbaadás előtt félévvel vagy még korábban milyen tárgyak voltak az ingatlanban, nem alkalmas annak hitelt érdemlő bizonyítására, hogy 2008. február 13. napján ugyanezek az ingóságok még változatlanul ott voltak. E tények bizonyítása nem történt meg, erre nézve a felperesnek bizonyítási indítványa nem volt, ezért az elsőfokú bíróság a felperes keresetét az általa állított kár bizonyítatlan volta miatt megalapozottan utasította el.

Az I.r. alperessel szemben a jogorvoslati jog igénybevételének mint a kártérítési felelősség különös feltételének hiánya, a jogellenes magatartás és a kár közötti okozati összefüggés hiánya, és a kár bizonyítatlan volta, a III.r. alperessel szemben pedig a jogellenes magatartásából eredő kár bizonyítatlan volta miatt a kártérítési felelősség nem volt megállapítható.

A II.r. alperes marasztalására irányuló kérelmét a felperes nem a Ptk. 349. §-ára, hanem egyfajta helytállási kötelezettségre alapozta, azonban nem volt adat arra, hogy az I.r. alperes a felelősségbiztosítás helyett a II.r. alperesnél helyezett volna el a Vht. 236. § (2) bekezdésében szabályozott biztosítékot. A Vht. 236. § (3) bekezdése pedig ilyen esetben sem teszi lehetővé a II.r. alperes közvetlen perlését, kötelezettsége a kártérítés fizetésére kötelező jogerős és végrehajtható bírósági határozat alapján 30 napon belül történő megfizetésre terjedt volna ki.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban pervesztes felperes a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a III.r. alperes képviselőével felmerült ügyvédi munkadíjat (Pp. 75. § (2) bekezdés) megtéríteni, melyhez a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4/A. § (1) bekezdése szerint általános forgalmi adó járul. A II.r. alperes képviselője a fellebbezési eljárásban díj megtérítésére jogosító tevékenységet nem fejtett ki. A fellebbezési illeték a felperes költségmentessége folytán az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése, továbbá a

6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az államot terheli.

, 2012. január 19.

Dr. Tölg-Molnár László sk.
a tanács elnöke

Dr. Madarász Anna sk.
előadó bíró

Dr. Hőbl Katalin sk.
bíró

A kiadmány hitelül: